

Ferencz Győző

MAGÁNYOS NŐ A SEMMIBEN

Oldalt áll az ablaknál,
félig háttal, s azon a szűk
hosszanti sávon át a fal
és a függöny között,
amelyhez hozzá sem ér,
amely meg se rezdül,
néz le az útra mereven
a negyedik emeletről.

Állott szemcsés levegő,
kényszeres rend az északi
fekvésű szobában.
A szürkeség árnyalatai
tompán egymásra rétegződnek,
ott áll az ablakkeretben,
érdes-porózus mészáló,
szoborrá dermedten.

Nem éles, de tisztán
megrajzolt körvonalak,
rövidre vágott ősz haj,
összezárt keskeny ajak,
hályogos tekintet.
Azt tudni, hogy lát, de nem
tudni, hogy néz-e valamit,
és ha néz, mit lát odalenn.

A régi piacot a sarkon,
ahová lement egy kék
kantáros rövidnadrágos
gyerekekkel, aki fogta a kezét,
cipelték a teherautóról
a csöpögő üveghasábokat
a jégsezkrény bádoglekeszébe,
nehogy hazáig elolvadjanak.

De szétfolyik vizenyős szemében
keresztvezetés, templom, piac.
Ha jelek nélkül közöl még valamit
az önmagába borult arc:
hogyan nem akar beengedni
többé a szobájába senkit.
Valamit nagyon néz a negyedik
emeletről, de már nincs itt.

Pannonhalmi Szemle, 2017/1.

Ferencz Győző 1954-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.